

Inhoud

Stoelendans	7	Vechten, vocht, gevochten	52
De onderbroek van Superman	13	Rot op met je partijtje	57
Een zwart schaap	19	Ruiken zoals Merel	61
Ergens in Amsterdam	25	Alleen op de wereld	66
Wat kost die tosti?	30	Hoe kan ik het goedmaken?	72
Met de kermis mee	34	Pik en Pies	77
Moppermoeder	39	Stamgasten	82
Stinkzwam	43	Slaapfeest	87
Met de billen bloot	47	Rauwe cake	93

HÔÛFDSTUK 1

Stoelendans

Stom.

Dat was wat ik dacht toen ik Vik zag.

Een stomme jongen met lang haar en ronde wangen.

Daarna dacht ik: tieten.

Dat kwam door Bram, die naast me zat. Hij zei hardop 'tietuh' toen Vik voor de klas stond. Hij zei het niet zo hard dat iedereen het hoorde, maar hard genoeg voor mij. Ik lachte en Vik keek mijn kant op. Met de blik van een cowboy die nadenkt of hij zal gaan schieten of niet. Ik stopte met lachen.

Het was waar wat Bram zei. Vik had twee heuveltjes onder zijn T-shirt. Alsof hij links en rechts een partje sinaasappel had verstopt. Niemand in onze klas had borsten. Niemand van de meisjes en niemand van de jongens. Alleen juf Truus. Haar borsten waren per stuk zo groot als de kont van een konijn. Dat zegt mijn moeder. Ik heb het niet aan juf verteld. Ik weet niet of ze blij is met konijnen in haar bloes. Ze is wel een dierenvriend: op haar bureau staat een kom met goudvissen.

Vik was de eerste jongen met borsten die ik ooit had gezien. Ik vond hem daarom nog stommer. Juf vroeg naar zijn naam. 'Vik,' zei Vik.

‘Dikke Vik,’ fluisterde Bram.

Ik deed alsof ik hem niet hoorde. Bram noemt mij soms vieze Lies.

Juf vroeg nog meer aan Vik. Waar hij vandaan kwam en hoe ver hij op zijn vorige school was met breuken. Ik luisterde niet. Het kon me niet schelen waar Vik vandaan kwam. Toen nog niet. Hij was nieuw in onze klas, dat snapte ik. Ik hoopte dat ik geen last van hem had. Ik vond het jammer dat er geen nieuw meisje bij kwam, want zij had mijn hartsvriendin kunnen worden. Ik had wel vriendinnen, maar geen beste.

Alle plaatsen waren bezet. Daarom kon Vik niet gaan zitten. Twee kinderen moesten van juf bij meester Ton een tafel en stoel gaan halen. Zelf zette ze beide handen in haar zij en keek ons aan. ‘We zullen een mooi plekje maken voor Vik,’ zei ze. ‘Daarom schuift iedereen naar achter met zijn stoel en tafel.’

Stoelpoten schraapten over de vloer. Ik trok mijn tafel dicht tegen mijn buik. Bram deed hetzelfde, maar minder ver. Onze tafels stonden scheef.

‘Dat moet recht,’ zei ik.

‘Dan kan ik geen adem meer halen,’ zei Bram. Hij liet zijn tafel staan. Die van mij trok ik expres verder bij hem vandaan. Nu zat er een scheve spleet tussen.

Juf wilde dat we doorgingen met sommen maken en ik zocht waar ik was gebleven. Al die tijd stond Vik voor de klas. Terwijl hij wachtte, staaarde hij naar de muur. Naar de kaart van Nederland, want die hangt daar. Misschien leerde hij de rivieren uit zijn hoofd. Maar ik denk eerder dat

hij geen zin had om ons aan te kijken. Af en toe keek ik naar hem. Naar zijn sinaasappelpartjes. Zo zag ik dat hij zijn nek een keer naar voren stak. Alsof hij op de topokaart iets ontdekte wat hij beter wilde bekijken. Het maakte me nieuwsgierig.

Eindelijk ging de deur open en kwamen de stoel en tafel voor Vik binnen. Juf wees waar ze konden staan. Het mooie plekje dat ze voor Vik koos, was vlak bij de vissenkomp. Hij kon nu uren turen naar Bluppie en Guppie. En naar hun sliertjes poep die naar de bodem zweefden. Ik hoopte dat hij er niet misselijk van werd, zoals mijn moeder. Ze zou geen boterham kunnen eten naast een vissenkomp, zegt ze.

Toen kwam voor mij het leukste van die dag. Juf vond het tijd voor een stoelendans. Zo noemt ze dat. Dan laat ze ons van plek wisselen. Alleen de kinderen die zij aanwijst. Ik stak mijn vinger op, zo hoog als ik kon. 'Ik, juf, ik,' riep ik. Juf hoorde me niet. Maar Bram moest ruilen met Merel. Alle meisjes willen naast haar zitten. Ik ook. Omdat ze ruikt naar mijn lievelingsgum: een roze met zoete kauwgomgeur.

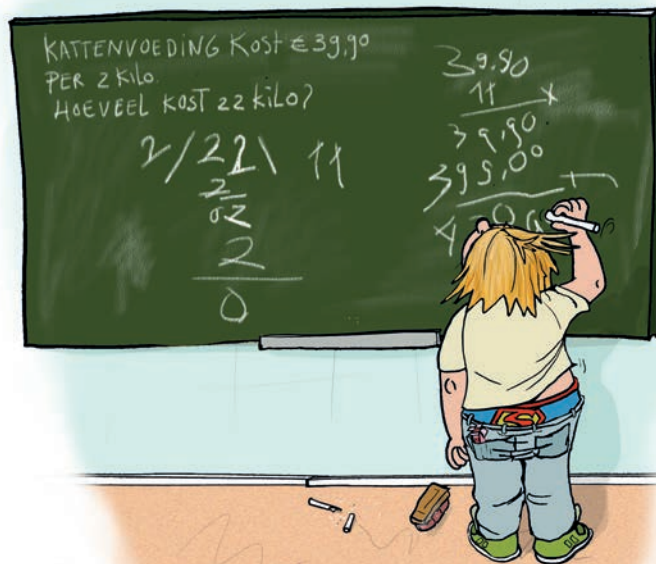
Merel liep langzaam naar mij toe. Ik begrijp kinderen niet die dingen langzaam doen. Ik doe altijd alles vlug. In haar hand droeg ze een etui en schrift. Ze ging zitten en schoof haar tafel tegen die van mij aan. Kaarsrecht. Ik gaf haar een elleboogstoot. Ze keek me aan met grote ogen. Ik lachte. ‘Vanmiddag afspreken?’ vroeg ik.

Haar hoofd bewoog een beetje. Het leek op ja knikken. Toen zei ze: ‘Er zit iets tussen je tanden.’ Ze trok haar bovenlip op en wees in haar eigen mond de plek aan. Dat was aardig, nu had mijn nagel het direct te pakken. Ik lachte weer. Maar Merel trok haar neus op. Ik denk dat ze niet van spinazie houdt.

HOOFDSTUK 2

De onderbroek van Superman

Op zijn eerste dag op school was Vik onzichtbaar voor mij. Hij zat aan zijn tafel bij de vissenkom. Toch zag ik hem niet. Ik had alleen oog voor Merel, die door juf Truus naast mij was gezet. De enige keer dat Vik me opviel, was toen hij een som op het bord moest maken. Het was een moeilijke, een-tje die ik nog niet eerder had gezien. Vik schreef heel slordig het antwoord op. Daarom dacht ik niet dat het goed zou

zijn. Maar dat was het wel. Sommige kinderen fluisterden en gniffelden. Ik denk omdat we zijn onderbroek konden zien toen hij op het bord schreef. Eentje met de s van Superman erop. Toen hij klaar was, trok hij zijn shirt naar beneden. Juf vroeg of hij het ons kon uitleggen. Dat deed hij met weinig woorden. Het klonk schor, alsof hij keelpijn had. Of de dag ervoor op schoolreisje was geweest en dertig coupletten had gezongen van ‘Een potje met vet’. Van zijn uitleg begreep ik niets. Het was op dat moment dat ik dacht dat hij misschien in de verkeerde klas zat. Hij had eentje hoger moeten zitten. In een klas waar meer kinderen zijn met borsten.

Verder interesseerde Vik me niet, want Merel zat naast mij. Ik deed mijn best om haar aan het lachen te maken. Ik vertelde daarom dat Vik tieten had. Dat vond ze grappig. Als ik mijn ogen dichtdeed, kon ik haar beter ruiken. Ik rook spekkies. Misschien gebruikte haar moeder een wasmiddel met snoepgeur. Maar toen ze dichterbij kwam om in mijn schrift te kijken, leek de geur juist van haar haar te komen.

Merel keek veel in mijn schrift, dat mocht van mij. Van haar mocht ik uit haar etui pakken wat ik wou. Ze had hem tussen ons in gelegd. Al haar stiften probeerde ik uit. Ik zat naast iemand die mijn beste vriendin kon worden. Dan werden haar vriendinnen vanzelf mijn vriendinnen. Dan zou ik gevraagd worden voor partijtjes. En slaapfeestjes hebben. Die had ik nog nooit gehad.

De hele ochtend kriebelde het in mijn buik als ik dacht aan onze speelafpraak.

‘Bij jou of bij mij?’ vroeg ze tijdens de les.